

Hazan

– Galip Argun · 11 Eylül 2012

Bu konu hiç bir vakit çıkmamıştı aklımdan; fakat, bu saatte hatırlatan ve yazmaya teşvik eden Merve Dinçalp'e...

Anacım,

Bilmem ki bir mektup nasıl başlar. Sözcükler nasıl sıralanır ardı arkasına. Hayatımda kimseye mektup yazmadım. Yazamadım. Utandım. Bunca sene kelimelerin sadece ağızdan döküldüğüne inandım. Ya da inandırıldım. Kaleminden fırlayanların ya hain ya da hasta yaptığı şu vakitte çizik dahi atamadım kağıda. Gerçi... Gerçi, siz izin vermediniz kalemimden döküleceklere. Durdurdunuz. Silgi olup sildiniz, kan olup lekelediniz. "Kız evladı yazmaz!" dediniz; yazmadık. "Kız evladı okumaz!" dediniz; okumadık. Cahil dediler; "Ana-Ata" dedik, dedikçe dışlandık. Yok sayıldık. Varlığımız hiç oldu. Bedenimiz ise daha yaşarken toprak!

Kaçımız niyetlenmedi ki tahta hezenlerin ortasından sarkan o ufacık çiviye geçirdiği ilmeği, boynuna takmayı. Söyleyin, kaçımız şeytanın önüne sunduğu o ilmeği geçirmek için çıktı, bir tarafını tahta kurularının kemirdiği iskemleye? Engellendik. Tıpkı dağların en tepesine çıkan hayallerimiz gibi o da susturuldu. Ölüm bile haramdı siz istemedikçe!

Kız olmak mıydı, tek günahımız ana? Tıpkı atalarının sana yaptığını çekmek, boynumuza geçirilen o yaftalardan sadece birisi miydi? Suskun olmak bedenimize biçilen kefen miydi ki hayatımız boyunca sustuk, susturulduk. Konuşmaya hakkımız yoktu. Buna saygı dediniz, töre dediniz, gelenek dediniz...

Törelere insan yaratmış ana. Geçen önüm sıra giden, kadından duydum. Törelere insan kurarmış. Çıkarları için, ölümler için, tek bir kişinin kazancında yığınla insanı gömmek için. Böyle demişti o gün, o kadın.

Bugün yüzüme aşkedilen tokadın ne olduğunu bir kez daha öğrendim ana. Törenin, ahdin, hüznün kokusu buram buram geldi burnuma. Sanki kalbim söküldü atıldı da, yerinde çarpan beyhude bir çabanın içerisindeydi o an. Bedenim kaskatı kesildi. Ruhum uçtu gitti sabah rüzgârında daldan düşen hazan gibi.

Daldan düşmüştüm bir kere ana. Gayri hazan olmak düşerdi bana... Hüzün gölgelenirdi berimde.

"Dal bıkar mı yaprağından" diye, sordu bugün oğlum. Yutkundum. Cevap veremedim. Sustum. Sustukça katreler birikti yüreğimde. Yuvarlandı bir şeyler de boğazıma, ilmek ilmek dizildi. Dal bıkıştı

yaprağından. Tıpkı sonbahar gibi yuvarlamıştı boşluğa sapsarı kesilen yavrusunu.

Bazı mektuplar vardır ana. Bugünden yarına kalacak olan nameler içerir içinde. Her dem okunur da okuyan göz dayanamaz ağlar, kalp titrer. Bilirim, bu mektup onlardan olmayacak. Çünkü yanan kalbi de yazan gönlü de göremeyecek kimse. Uçup gidecek rüzgarda savrulan diğer şeyler gibi. Sadece ufak bir tarih kalacak geriye ve ufacık bir isim, "Hazan."

Mektubu sonlandırmadan önce, babamdan isteğim; çocuklarımı, kocamdan aldığı başlık parasıyla okutması.

Hazan.